

For så vidt angår forslaget punkt 1 om ILO, er der efter regeringens vurdering ikke behov for en ny rammeaftale med ILO. Danmark reviderede i juli 2002 programsamarbejdsaftalen med ILO. Den aftale fastlægger den overordnede ramme for samarbejdet mellem Danmark og ILO. Den støtter til fulde ILO's mandat og overordnede målsætning om anstændigt arbejde.

Regeringen besluttede fra og med 2004 at reducere det danske bidrag til ILO og indstille støtten til arbejdstager- og arbejdsgiveraktiviteterne. Grunden hertil var regeringens ønske om en yderligere fokusering og effektivisering af bistandsindsatsen på det multilaterale område.

I den sammenhæng var det vurderingen, at ILO på en række områder ikke havde haft tilstrækkelig gennemslagskraft på landeniveau. På grundlag heraf aftalte Danmark og ILO i maj 2004, hvorledes samarbejdet i perioden 2004-2005 skulle finansieres og prioriteres inden for en samlet ramme på 40 mio. kr. I den forbindelse blev støtten fokuseret på bekæmpelse af børnearbejde og støtte til oprindelige folk, samt indarbejdelse af beskæftigelseshensyn i de nationale fattigdomsstrategier.

Med de nuværende prioritetsområder fokuseres der på de fattigste og mest udsatte befolkningsgrupper i udviklingslandene. Det er samtidig indsatsområder, hvor ILO har haft mest gennemslagskraft både i de nationale udviklingsprocesser og i forhold til den internationale udviklingsdagsorden. Regeringen finder ikke, at der er grund til at revidere denne prioritering.

Jeg vil dog gerne understrege, at Danmark foruden sit ekstraordinære bidrag via rammeaftalen også bidrager til ILO's overordnede målsætning om anstændigt arbejde med sit ordinære bidrag til ILO. Det betales via Beskæftigelsesministeriet. Jeg kan endvidere nævne, at Danmark i perioden 2002-03 ydede direkte økonomisk støtte til den kommission, som ILO havde nedsat med det formål at kortlægge de sociale dimensioner af globaliseringen.

Forslagets punkt 2 handler om øget fokus på faglige rettigheder i vores programsamarbejdslande. Jeg er enig i, at erhvervsudvikling er et centralt indsatsområde, når vi skal bidrage til en bæredygtig økonomisk vækst og dermed fattigdomsreduktion.

Kl. 20.15

Det er derfor, vi i løbet af det næste halve år forventer at sætte vores fjerde erhvervssektorprogram i gang. Derudover arbejder vi målrettet med at indarbejde erhvervsudviklings- eller pri-

vatsektorkomponenter, hvor dette er relevant i andre sektorprogrammer som f.eks. programmerne inden for landbrug, fiskeri, energi og transport.

Det er regeringens klare politik at arbejde for erhvervsudvikling i alle vores programsamarbejdslande. Jeg vil dog ikke forpligte mig til at indføre erhvervssektorprogrammer i alle landene.

Når vi tager stilling til, hvilke sektorer vi skal støtte i de enkelte lande, foretager vi en samlet vurdering af behov, vore egne styrkeområder og andre donorerers indsatser. I nogle lande kan en sådan samlet vurdering godt munde ud i, at vores ressourcer vil blive bedst anvendt i andre sektorer end erhvervssektoren. Det må og skal bero på en konkret vurdering land for land.

Vi er som bekendt også meget opmærksomme på behovet for fokusering og koncentration af vores udviklingsbistandsindsats, så vi undgår at sprede os over for mange sektorer i de enkelte lande.

Jeg er enig i, at det ofte vil være hensigtsmæssigt at indarbejde en erhvervsmarkedskomponent i erhvervssektorprogrammerne. Det har vi gjort i Tanzania og Vietnam, og vi er ved at planlægge en sådan komponent i Kenya. I Ghana overvejer vi, om det vil være hensigtsmæssigt at starte en hel arbejdsmarkedskomponent, eller om vi fortsat skal begrænse vores støtte til arbejdsmarkedsorganisationerne til en fond.

Hermed har jeg givet mit svar på forslaget om en obligatorisk arbejdsmarkedskomponent i erhvervssektorprogrammerne. Hvis det ud fra en samlet vurdering er det rigtigste at gøre, etablerer vi en arbejdsmarkedskomponent. Det har vi altså foreløbig gjort i tre ud af fire erhvervssektorprogrammer.

Med hensyn til privatsektorprogrammets muligheder for at bidrage til at sikre faglige rettigheder vil jeg understrege, at overholdelse af ILO-konventionerne allerede er en af betingelserne for at modtage støtte fra PS-programmet. De skal gennemføres som en del af virksomhedens regler for arbejdsmiljøet, fri organisationsret, forbud mod diskrimination, børnearbejde osv. Endvidere er der gennem støtte til PS-projekter mulighed for særlige miljø- og arbejdsmiljøtiltag inklusive uddannelse.

Det nye program for offentlig-privat partnerskab tager denne tanke et skridt videre. Her etableres et frugtbart samarbejde med private danske virksomheder om at udbrede kendskabet til menneskerettigheder, hiv/aids, arbejds-